

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Mgr. M.Š.**, proti žalovanému **Policejnímu prezidiu ČR**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 26. 10. 2005, č. j. PPR-296/K-PK-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2008, č. j. 7 Ca 4/2006 – 35,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2008, č. j. 7 Ca 4/2006 – 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 26. 10. 2005, č. j. PPR-296/K-PK-2005, kterým bylo podle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (správní řád), zamítnuto jako nepřipustné jeho odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí Policejního prezidia ČR o neposkytnutí informací. Policejní prezident poukázal na to, že nedošlo k vydání fiktivního rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 22. 3. 2006 (dále též „zákon č. 106/1999 Sb.“) neboť požadované informace byly stěžovateli poskytnuty dne 5. 10. 2005, kdy byly předány k poštovní přepravě. Městský soud se s tímto názorem ztotožnil a zdůraznil, že poskytnutím informací je třeba v tomto případě rozumět den jejich předání držiteli poštovní licence a nikoli až den, kdy jsou žadateli o informace doručeny.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Předně namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi námitkami, které uplatnil v žalobě. Městský soud se totiž vůbec nezabýval jeho námitkou, že podpis na vyhotovení rozhodnutí, které stěžovateli bylo zasláno, je pouze ve fotokopii. Podle stěžovatele taková vada může způsobovat to, že se o řádné rozhodnutí vůbec nejedná, neboť v něm chybí náležitosti podle § 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967. K tomu poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2003, č. j. 5 A 150/2001-48, publikované ve Sb. NSS pod č. 82/2004. Dále poukazuje na to, že v žalobě nenamítal „neplatnost“ poskytnuté informace, jak uvádí městský soud v rozsudku, ale její „neúplnost“. Podle stěžovatele tak přinejmenším „částečné“ fiktivní rozhodnutí o neposkytnutí informace v dané věci existovalo, neboť se žalovaný k neposkytnutí všech požadovaných informací v rozhodnutí nijak nevyjádřil. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že tato otázka nebyla a ani nemohla být v odvolacím řízení řešena. Připouští, že odvolání podal proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací, jehož vznik odvozoval od opožděnosti poskytnutí informací, nicméně v něm výslovně uvedl také to, že tyto informace byly navíc neúplné. Policejní prezident se také touto námitkou zabýval, neboť poukázal na to, že neúplnost poskytnutých informací bude řešena kontrolními orgány. Nejedná se tak o námitku, která by měla podstatu věci.

Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem městského soudu na to, kdy vzniká fiktivní negativní rozhodnutí. Domnívá se, že toto rozhodnutí vzniká tehdy, jestliže žadatel neobdrží požadovanou informaci během 15 denní lhůty. Poukazuje na to, že se od konce této lhůty odvíjí lhůta k podání odvolání, přičemž považuje za nelogické, aby žadateli o informace současně běžela lhůta k podání odvolání a také „přiměřená lhůta“ pro doručení „rozhodnutí o poskytnutí informace“. Na podporu svého tvrzení odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 5. 1995, č. j. 6 A 180/93 - 38, a Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2004, č. j. 5 A 16/2002 - 43, podle nichž je informace poskytnuta ve smyslu § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. v okamžiku, kdy je žadateli o informaci doručena. Stěžovatel přitom zdůraznil závaznost rozhodování Nejvyššího správního soudu pro ostatní soudy ve správním soudnictví. Upozornil také na požadavky předvídatelnosti soudních rozhodnutí, rovnosti v právech a zákazu libovůle, na které opakovaně poukazuje i Ústavní soud např. v nálezech sp. zn. III. ÚS 268/98, I. ÚS 98/04 nebo II. ÚS 566/05. Stěžovatel proto navrhuje, aby zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Policejní prezident ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zcela souhlasí s napadeným rozsudkem. Doručení písemnosti je totiž vázáno na konání osoby, které je doručováno a nemůže tak jít k tíži správního orgánu. V daném případě byla stěžovateli informace včas odeslána a proto policejní prezident navrhuje jeho kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“); domnívá se, že městský soud nesprávně posoudil otázky, kdy je poskytnuta informace ve smyslu § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a kdy je podle tohoto ustanovení vydáno fiktivní rozhodnutí o odepření informace. Dále uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“), neboť namítá, že městský soud dostatečně nevážil všechny jeho námitky.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Jestliže by totiž byl shledán nepřezkoumatelným, nemohl by zdejší soud vážit některé další stížnostní námitky.

K institutu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v řadě svých rozsudků (viz např. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006 - 90, www.nssoud.cz), kde poukázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sb. n. u. ÚS či náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sb. n. u. ÚS) i Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS; nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oba též dostupné na www.nssoud.cz), která zakotvuje povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodňovat. Z odůvodnění pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Při hodnocení důvodnosti námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu se zdejší soud zaměřil na otázku, zda je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč městský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele a proč jeho námitky má za liché, mylné nebo vyvrácené. Vycházel přitom i ze svého rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, podle něhož pouhé dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí nemohou založit nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ostatně již v nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v odůvodnění rozhodnutí speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka, podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.

Stěžovatel namítá, že se městský soud nezabýval jeho námitkou, že na správním rozhodnutí, které obdržel, není originální podpis, nýbrž že se jedná pouze o fotokopii.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že stěžovatel tuto námitku v žalobě řádně uplatnil. Na str. 3 žaloby totiž namítal, že správní rozhodnutí neobsahuje náležitosti stanovené v § 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967, neboť u podpisové doložky „plk. Mgr. Vladislav Husák, policejní prezident“ je pouze fotokopie nečitelného podpisu

s údajem „v. z.“. Městský soud pak ve vztahu k náležitostem správního rozhodnutí v napadeném rozsudku uvedl, že porušení § 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967 neshledal, neboť součástí správního spisu je „originál rozhodnutí, který je podepsán osobou oprávněnou – zástupcem policejního prezidenta (náměstkem plk. Oldřichem Martinů)“.

Z uvedeného je zřejmé, že se městský soud námitkou stěžovatele, že rozhodnutí, které mu bylo doručeno, neobsahuje originální podpis oprávněné osoby zabýval. Tuto námitku shledal nedůvodnou a to s poukazem na skutečnost, že ve správním spisu je originál rozhodnutí řádně podepsaný oprávněnou úřední osobou. Jistě není pochyb o tom, že se městský soud mohl touto námitkou zabývat podrobněji, na druhou stranu jeho stručnost ještě bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Z rozsudku je totiž seznatelné, že se soud námitkou zabýval a že jí s ohledem na existenci originálu správního rozhodnutí obsaženého ve spisu důvodnou neshledal, neboť je zřejmé, že rozhodnutí oprávněná úřední osoba vydala. Aniž by to pak městský soud výslovně sdělil, je z uvedeného patrné, že doručení pouhé fotokopie správního rozhodnutí nezákonným neshledává. Rozsudek městského soudu tak nepřezkoumatelným není a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neobstojí.

Pokud pak jde o zákonnost tohoto závěru městského soudu, nemůže se s ním Nejvyšší správní soud ztotožnit. Naopak má ve shodě se stěžovatelem za to, že jestliže žalovaný doručil stěžovateli pouze fotokopii správního rozhodnutí a nikoli řádně podepsané vyhotovení, porušil § 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967. Podle citovaného ustanovení se v písemném vyhotovení rozhodnutí *„uvede též orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení. Rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby“*. Podle § 51 odst. 1 správního řádu z roku 1967 se rozhodnutí účastníkovi řízení *„oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí“*. Z uvedeného tak plyne, že správní řád z roku 1967 požadoval, aby bylo účastníkovi řízení doručeno vyhotovení rozhodnutí opatřené mj. razítkem a podpisem oprávněné úřední osoby. Pokud tak žalovaný v daném případě neučinil a doručil stěžovateli pouze fotokopii rozhodnutí, postupoval nezákonně.

K tomu je třeba nejprve poukázat na to, že tato vada nezpůsobuje v daném případě nicotnost správního rozhodnutí. O nicotné rozhodnutí by totiž mohlo jít tehdy, ukázalo-li by se, že bylo vydáno zcela bez vědomí oprávněné úřední osoby. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Jednak není pochyb o tom, že příslušná osoba (policejní prezident zastoupený podle vnitřního předpisu svým náměstkem) rozhodnutí skutečně podepsal, neboť fotokopie rozhodnutí doručeného stěžovateli i vyhotovení rozhodnutí obsažené ve správním spisu podpis, resp. fotokopii podpisu obsahují. Navíc z dalšího jednání policejního prezidenta, je zřejmé, že se s vydaným rozhodnutím ztotožňuje a že je skutečně vydal, neboť je řádně obhajoval v řízení soudním, kde podal jak vyjádření k žalobě, tak ke kasační stížnosti.

Přestože není rozhodnutí policejního prezidenta nicotné, není pochyb o tom, že je v rozporu s § 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967, neboť je zatíženo vadou spočívající v absenci podpisu oprávněné úřední osoby na vyhotovení, které bylo doručeno stěžovateli. Nejvyšší správní soud musel proto vážit, zda se jedná o takovou vadu, pro kterou bylo na místě správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Dospěl však

k závěru, že v daném případě nikoli. Vycházel přitom ze svého rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 2 As 71/2006 - 95, dostupného na www.nssoud.cz, kde se touto otázkou již zabýval. Uvedený rozsudek se sice vztahoval k rozhodnutí vydanému podle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, avšak to v daném případě nehraje žádnou roli, neboť i tento zákon, stejně jako správní řád z roku 1967, vyžaduje, aby bylo písemné rozhodnutí doručované účastníkovi podepsáno oprávněnou úřední osobou (viz jeho § 124 odst. 1 druhá věta, podle níž musí písemné vyhotovení rozhodnutí „obsahovat též datum vydání a musí být podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře a doručeno účastníkovi řízení“). Závěry obsažené v tomto rozsudku jsou tak plně aplikovatelné i na danou věc.

V citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl: „V daném případě však tato vada (pozn. soudu: je-li účastníkovi doručena pouze fotokopie správního rozhodnutí) neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, neboť z tohoto formálního pochybení nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatele v řízení před žalovaným ani před městským soudem a žádné zhoršení jeho celkové právní situace (ostatně ani sám stěžovatel žádné takové porušení neuvádí). Vzhledem k tomu nelze tuto vadu chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí městského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti. K tomu viz per analogiam rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, (zveřejněno: Sb. NSS 199/2004)“.

Uvedený závěr Nejvyššího správního soudu pak potvrdil i Ústavní soud, který ve svém usnesení ze dne 2.10.2007, sp.zn. I ÚS 1854/07, <http://nalus.usoud.cz>, poukázal na to, že „takové čistě formální pochybení v žádném případě nedosahuje intenzity protiústavnosti. Stěžovatel zjevně nebyl zkrácen na svých právech, když na základě doručených kopií rozhodnutí byl s jejich obsahem v celém rozsahu seznámen, řádně a ve lhůtě uplatňoval na jejich podkladě opravné prostředky a když ani v pozdějším řízení nevznikly pochybnosti o autenticitě těchto správních rozhodnutí“.

Ani v právě posuzovaném případě pak Nejvyšší správní soud neshledal, že by tato vada jakkoli zkrátila procesní práva stěžovatele, a to ani v řízení před žalovaným ani před městským soudem. K žádnému zhoršení jeho celkové právní situace tedy nedošlo (ostatně ani sám stěžovatel žádné takové porušení neuvádí). Na základě doručené kopie rozhodnutí se s jeho obsahem v celém rozsahu seznámil a řádně proti němu podal žalobu. Ani v pozdějším řízení pak nevznikly žádné pochybnosti o autenticitě správního rozhodnutí. Uvedená vada tak neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci a nelze ji považovat za důvod pro zrušení rozhodnutí městského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti.

Poukazuje-li stěžovatel na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2003, č. j. 5 A 150/2001 - 48, publikované ve Sb. NSS pod č. 82/2004, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že fotokopie rozhodnutí nemá náležitosti řádného písemného vyhotovení rozhodnutí a je-li taková fotokopie účastníkovi doručena, nelze to považovat za doručení rozhodnutí, je třeba uvést, že se v tomto případě nejednalo o rozhodnutí podle správního řádu z roku 1967, nýbrž o rozhodnutí podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdější předpisů. Tento zákon pak, na rozdíl od správního řádu, obsahuje ustanovení, které určuje, že rozhodnutí je neplatné, pokud v něm chybí některá ze základních náležitostí rozhodnutí (srov. § 32 odst. 2, 7 citovaného zákona). Pokud pak

bylo účastníkovi doručeno ze zákona neplatné rozhodnutí, nemohlo se jednat o řádné doručení. Uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu se tak týkalo právně odlišné situace a nelze je na věc právě posuzovanou aplikovat.

Stěžovatel dále, s poukazem na několik rozhodnutí správních soudů, nesouhlasí s názorem městského soudu na to, kdy lze hovořit o existenci negativního fiktivního rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že závěr městského soudu je v daném případě odlišný od názoru, který v minulosti zastával ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud. V daném případě však došlo k odklonu od této judikatury, a to rozhodnutím rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007 - 84, www.nssoud.cz. V citovaném rozhodnutí rozšířený senát dospěl k závěru, že „*povinný subjekt poskytl včas požadované informace podle ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 22.3.2006, nebo vydal rozhodnutí, kterým žádosti nevyhověl podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona, pokud příslušné písemnosti určené žadateli předal ve stanovené patnáctidenní lhůtě alespoň k doručení. Byly-li následně požadované informace či rozhodnutí žadateli doručeny až po uplynutí této lhůty, nenastala v důsledku toho právní fikce negativního rozhodnutí podle ustanovení § 15 odst. 4 zákona*“.

Zmíněné rozhodnutí rozšířeného senátu tak dává jednoznačnou odpověď na tuto otázku a potvrzuje v tomto ohledu závěr městského soudu, že žalovaný poskytl informace včas, pokud je předal dne 5. 10. 2005 k poštovní přepravě (stěžovatel o poskytnutí informací požádal dne 20. 9. 2005). Nejvyšší správní soud zde považuje za vhodné poukázat na to, že rozšířený senát je zákonem povolán k tomu, aby mohl stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu změnit (§ 17 s. ř. s.). Ani tato stěžovatelova námitka tak nebyla shledána důvodnou.

Pokud však jde o poslední námitku, tak Nejvyšší správní soud zcela souhlasí se stěžovatelem v tom, že se městský soud namítanou neúplností poskytnuté informace měl v daném řízení zabývat.

Podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. „*jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti.*“ Odst. 1 tohoto ustanovení stanoví, že „*pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží podle § 14 odst. 2 nebo podle § 14 odst. 3 písm. b)*“. Z uvedeného je zřejmé, že pokud povinný subjekt (žalovaný) neposkytl stěžovateli všechny jím požadované informace, tj. žádosti plně nevyhověl, má o tom vydat rozhodnutí (§ 14 odst. 1). Nevydá-li povinný subjekt rozhodnutí ve stanovené lhůtě (nepředá-li k doručení), má se za to, že vydal ve vztahu k neposkytnutým informacím zamítavé rozhodnutí (§ 14 odst. 4).

Pokud v daném případě stěžovatel podal odvolání proti negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, v němž namítal nejen opožděnost poskytnutí informací, ale též jejich

neúplnost (str. 2 odvolání), je zřejmé, že brojil jak proti negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, jehož vznik spatřoval v opožděném poskytnutí informací (tedy negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, které se mělo vztahovat ke všem informacím, které stěžovatel požadoval), tak proti negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, jehož vznik odvozoval od toho, že žalovaný přípisem podaným na poštu dne 5. 10. 2005 neposkytl veškeré informace, které v žádosti požadoval (tedy negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, které se vztahovalo jen k části požadovaných informací, které žalovaný neposkytl, aniž by o tom vydal rozhodnutí). Jestliže pak stěžovatel tyto námitky zopakoval v podané žalobě proti negativnímu fiktivnímu rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., jistě bylo na místě, aby se městský soud v rámci posuzování toho, zda fiktivní rozhodnutí existuje, vypořádal nejen s tím, zda byly informace poskytnuty včas, ale také s tím, zda se jednalo o informace úplné. Neučinil-li tak s poukazem, že tato otázka má předmět daného řízení, dopustil se nesprávného posouzení právní otázky. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak byl naplněn.

Nejvyšší správní soud proto rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.). V novém řízení městský soud posoudí, zda žalovaný plně vyhověl stěžovateli žádosti o poskytnutí informací nebo zda mu zčásti nevyhověl a došlo tak k vydání fiktivního rozhodnutí o odepření poskytnutí některých informací a v návaznosti na to případně z tohoto hlediska posoudí i rozhodnutí žalovaného.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti městský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu